

Pensar o creure i el poder dels doctors de la llei

Per Jordi Salat

J.- El nom basc, "aker" vol dir "boc" (en castellà "macho cabrio") i "larre" vol dir "prat on pasturen els animals o terreny silvestre"

E.- Així, doncs, el mot "akelarre", que està relacionat precisament amb les trobades de bruixes que ballen al voltant del boc , vol dir " el prat del boc"?

J.- Jo penso que sí. No obstant n'hi ha altres persones que ho tradueixen de manera diferent.

E.- Em pots posar un exemple?

J.- Si, es clar; mira el què em diu un historiador, que té milers de seguidors, els quals no s'atreveixen a creure res sense el seu vist-i-plau, en un correu que he rebut: "Jo no crec que akelarre vulgui dir el prat del béc, sinó més aviat "cova", perquè els cultes d'iniciació es feien a les coves i l'akelarre de Zugarramurdi també. A més a més l'etimologia permet aquesta lectura; ake (pedra), larre (tallada).

E.- "Ake" vol dir "pedra"?

J.- Que jo sàpiga no; pedra, en basc, es diu "harri"

E.- Doncs, perquè diu això aquest historiador?

J.- Més greu que dir-ho, és que s'ho "creu" . Ell mateix diu " Jo no crec que ..."

E.- Per quin motiu s'ho creu?

J.- Dins de cada persona hi actua alguna força, per al meu enteniment, encara misteriosa, la qual ens fa discernir. Per quin motiu uns creuen una cosa i altres una d'altra? No ho sé. Quan jo tenia trenta anys també creia coses (algunes me les feien creure sense pensar-les); ara, que en tinc més de seixanta, només les penso. Només crec que penso, però no em crec allò que penso. El pensament sempre flueix, allò que és, a la vegada és i no-és.

E.- El mot basc "larre" vol dir "tallada"?

J.- No; en basc, "tallar" es diu "ebaki"

E.- Doncs aquest historiador s'inventa les coses? I dius que té seguidors?

J.- Escriu molts llibres, i els seus llibres es venen molt; probablement dius coses que ens semblaran més lògiques.

E.- Si, potser si; però com discerneixen els seus seguidors allò que diu? La gent li fa cas?

J.- Hi ha gent que allò que necessita no és pensar, sinó creure. Ell té un títol universitari. La nostra societat, creu molt i pensa poc; si tens un títol hi ha gent que et creu perquè tens el suport oficial. Si no tens un títol, no et creuen. El fet de pensar sense el vist-i-plau del poder dominant està mal acceptat. Comporta, moltes vegades, anar contra el corrent.

E.- Em fas recordar una història bíblica; aquella que explica que Jesús va anar al Temple a parlar amb "els doctors de la Llei" després de viure en la solitud del desert....No tenia títols universitaris...

J.- Jesús parlava del Pare Celestial que ens fa pensar; els doctors de la Llei, parlaven de la Llei de Jahvé, la que l'Antic Testament ens diu que va ser donada a Moisès que ens fa obeir.

E.- La llei de Jahvé?

J.- Si. A la Bíblia, a l'Antic Testament es parla de Jahvé i Moisès. Al Nou Testament es parla de Jesús i el Pare Celestial. I, dotze apòstols; fixa't-hi, "dotze", el mateix nombre que les dotze cases zodiacals de l'astrologia o ciència dels astres celestes.

E.- Jahvé i Pare Celestial, és el mateix?

J.- Hi ha qui creu que si; hi ha qui pensa que no. Els cristians albigesos o càtars pensaven que no són el mateix.

E.- La nostra societat viu en aquesta dialèctica: pensar o creure?

J.- A vegades he pensat que si; una d'aquesta vegades va ser quan vaig veure milers de catalans donant testimoni de la seva voluntat de ser independents d'Espanya i comprovar que les úniques raons que els espanyols esgrimien en contra d'aquesta voluntat catalanista, era exigir-los obediència a la llei que configura el marc legal de la Constitució espanyola. La naturalesa humana té aquestes dues actituds, la de pensar i la de creure. El "ser" és pensament; el "dogma" és creença. Els humans lliures pensen; els humans esclaus obeeixen; moltes vegades, obeeixen lleis que els fan fet creure.

E.- Què podem fer per a pensar?

J.- Per a mi, pensar vol dir combregar amb l'origen i el sentit vertader de les coses i les idees; sentir-te que formes part del Tot. Expressar i viure en funció d'allò que penses és un dret natural; un dret que, per cert, moltes constitucions polítiques no respecten. Una

de les vies per arribar al pensament, és parlar en la llengua natural – original o vernacle de cada lloc.

E.- Existeixen encara aquestes llengües, quan durant segles hi ha hagut migracions i transplantament de poblacions d'un lloc cap a un altre? Quan la majoria de les llengües han adoptat mots d'altres llengües que no eren naturals del lloc on ara es parlen? Tenim l'exemple de "futbol" que és un mot derivat de l'anglès "foot" i "ball" ("peu" i "pilota") entre molts d'altres. En català tenim molts que vénen de l'iber, del grec, del llatí, de l'hebreu, de l'anglès, del francès o langue d'oïl,....

J.- Sí, es clar que encara existeixen. Trobo molt interessant el fet parlar del concepte de llengua. El meu concepte de llengua és el de llengua natural o vernacle, ja que, al meu entendre, és la que combrega amb l'esperit o geni de cada lloc. La que ens fa pensar.

E.- Aquest concepte no coincideix amb el de llengua minoritzada o minoritària, oi que no?

J.- No, doncs, a dins de l'àrea cultural, naturalment catalana, la llengua vernacle es la catalana; i, hi podem trobar llengües minoritàries parlades per grups de nouvinguts. Quan una llengua forastera esdevé majoritària i substitueix la llengua vernacle o natural del lloc es produeix un acre anti-natural amb unes molts greus conseqüències; entre d'altres conseqüències perjudicials, unes que afecten a la mentalitat de les persones que hi habiten.

E.- Tens alguna altre comentari que voldries fer-me sobre d'historiador que abans m'has esmentat?

J.- Sí, però no com a crítica personal, sinó com a denúncia de la idolatria que pateix la nostra societat actual. La nostra societat viu sotmesa a "la tirania i la censura dels doctors de la llei". Aquest fet em fa recordar aquell passatge de la Bíblia, esmentat abans, on els doctors de la Llei (que es sabien de memòria les lleis i preceptes del llibre de Moisès que havia rebut de Jahvé), disputen contra Jesús que havia après els seus coneixements del Pare Celestial en el desert. "D'on ho has tret això" – li preguntaven-. Per cert, et recomano un llibre que acabo de llegir, on es parla de "logólatres" i "textólatres", en certa manera és del què jo et vull parlar. El llibre es diu " Los Logólatras" i és de George Steiner. Doncs, bé, perquè vegis el criteri de l'esmentat historiador que tradueix de manera distorsionada la llengua basca, "doctorat per la universitat" i amb "títols acadèmics que l'acrediten com a autoritat oficial reconeguda", t'explico un altre detall. En una ocasió va dir-me: No facis servir el mot "doncs"; és una expressió francesa; en català es diu "ja que"

O sigui, segons aquest historiador, acadèmic i doctorat en història i lingüística, hem de substituir "doncs" per "ja que". I, mira amb què ens trobem si li fem cas. T'ho explico en dues frases: " Plou, doncs, agafo el paraigües". Si dic la frase segons el consell d'aquest historiador, amb títols acadèmics, i doctor en història i lingüística, hauria de dir: "Plou, ja que, agafo el paraigües"

E.- Ha ha ha.....I em pots dir el nom d'aquest famós historiador?

J.- No, perquè sóc del parer que s'han de dir els pecats però no els pecadors. No obstant, guardo el seu correu electrònic, amb el seu consell, i comentaris sobre la seva traducció

del basc, perquè, a vegades, cal defensar-se dels acadèmics i doctors de la llei. Només ho diré en cas de haver-me de defensar.

E.- Per a tenir coneixement, és més important tenir criteri que tenir informació i títols.

J.- Si, tens raó; moltes vegades he defensat que s'hauria de llegir el llibre " El Criteri" de Jaume Balma a les escoles, especialment a les escoles catalanes.

Jordi Salat
josalort@hotmail.com

Font:

Publicat al bloc VERNACLE el 13/02/02

<http://vernaclistes.blogspot.com/2012/02/pensar-o-creure-i-els-doctors-de-la.html>